

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 153/2008/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

105/2008. (X. 8.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ mezőkovácsházi lakos 2008. július 16-án előterjesztett panaszára indult eljárásban a 2008. október 8-án megtartott zárt ülése alapján **született állásfoglalását**

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor**, ezért a Testület a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 93/A.§-ának (6) bekezdése szerint, állásfoglalását megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a 2008. július 6-án történt eseményekkel kapcsolatosan 2008. július 14-én telefonon terjesztette elő panaszát, amelyet 2008. július 16-án írásban is megerősített.

A kérdéses napon a délutáni órákban „erőteljes ablakverésre” ébredt fel. Az ajtóhoz ment és látta, hogy rendőrök állnak a bejárat előtt, a kocsibejárón pedig egy rendőrautó parkol. Ajtót nyitott és megkérdezte, miért keresték fel, mire azt a választ kapta, hogy a panaszos volt felesége hívta ki őket, mert a panaszost nem érte el. A panaszos azon felvetésére, hogy ez még nem indok a rendőri jelenlétre, a rendőrök érdemben nem reagáltak, hanem felszólították a panaszost, hogy adja át a hálószobája bútorait (amelyek egy, a Battonyai Városi Bíróság által a panaszos és volt

---

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

felesége között lefolyt válóper során jóváhagyott egyezség értelmében a panaszos volt feleségét illették).

A panaszos azt kérte a rendőröktől, hogy az intézkedésről vegyenek fel jegyzőkönyvet, ám ezt a választ adó rendőr megtagadta. A panaszos továbbra is ragaszkodott az események jegyzőkönyvi rögzítéséhez, ám továbbra is nemleges választ kapott és újfent felszólították a bútorok átadására. A panaszos nem zárkózott el a bútorok átadásától, de továbbra is kifogásolta, hogy a rendőrök végrehajtó jelenlétének hiányában, a végrehajtásra nyitva álló határidő letelte előtt, előzetes egyeztetés nélkül kéri tőle a bútorok kiadását. Elmondása szerint ezen kifogásaira a következő fenyegető választ kapta: „jól van, J., majd találkozunk az úton”. Ezt követően az intézkedő rendőr a panaszos tudomása szerint megkérdezte „a kapitányt”, hogy vehet-e fel jegyzőkönyvet, de nemleges választ kapott, amit a panaszossal is közölt, mire a panaszos arra kérte a rendőröket, hogy ebben az esetben írják alá tanúként a bútorok átadásáról kiállított elismervényt. Az intézkedő rendőr újabb telefonhívást követően ebbe beleegyezett.

Ezt követően a panaszos átadta a kért ingóságokat, amiről az elismervényt a két rendőr a panaszos és annak – az intézkedés során jelen lévő – volt felesége mellett aláírta.

A panaszos megjegyzi, hogy volt felesége jelenlegi élettársa egy rendőr, aki az utca túlsó oldaláról követte az eseményeket. Ez a férfi az események végén a panaszos elmondása szerint megjegyzést tett a panaszosnak, miszerint „fog még hozzá jönni kisméretű téglát bontani és le fogja vágni a fa alját, hogy beférjen a teherautó”.

A panaszos utal továbbá arra, hogy ezt az esetet egy évvel megelőzően előfordult már, hogy megítélése szerint indokolatlanul léptek fel vele szemben a rendőrök. Továbbá állítása szerint kapott már fenyegetést felesége élettársától is.

A panaszos úgy érzi, hogy a rendőrök indokolatlan fellépése megszegyenítette őt szomszédai és tágabb környezete előtt.

II.

A Mezőkovácsházi Rendőrkapitányság által a Testület rendelkezésére bocsátott iratokból az alábbiak állapíthatók meg. A panaszolt esemény napján a panaszos volt felesége 15 óra 10 perckor telefonon bejelentést tett a Mezőkovácsházi Rendőrkapitányság ügyeletére, azzal, hogy „volt férje a bíróság végzése ellenére nem adja ki a bútorait”, és emiatt segítséget kért a rendőrségtől. Az ügyeletes G. Zs. r. tzls.-t és M. K. r. őrm.-t küldte a telefonáló által megjelölt helyszínre – a panaszos házához – az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdése szerinti segítségnyújtás és felvilágosítás megadása céljából. A kapitányságvezető válaszelevele szerint beosztottai „más jellegű intézkedést nem fogantatosítottak”.

P. J., aki a panaszos volt feleségének élettársa, illetve a Mezőkovácsházi Rendőrkapitányság Battonya Rendőrőrs körzeti megbízottja, a Mezőkovácsházi Rendőrkapitányságon 2008. szeptember 1-jén tartott meghallgatása során előadta, hogy a panaszos volt feleségével két éve él élettársi kapcsolatban, közös háztartásban. A volt feleség több alkalommal próbálta felvenni a kapcsolatot volt férjével annak érdekében, hogy a Battonyai Városi Bíróság egyezséget

tartalmazó végzésével neki megítélt bútorokat kiadja. Erre a volt feleség az élettárs szerint kb. 35-40 alkalommal tett kísérletet, és mivel ezek nem vezettek eredményre, a panaszban említett, vasárnapi napon előzetes egyeztetés nélkül érkeztek a panaszos házához, azt gondolva, hogy otthon találják. Ezzel kapcsolatosan elmondta, hogy ő és a panaszos volt felesége a saját személygépkocsijukkal érkeztek, illetve fogadott egy fuvarost és két rakodót is. A volt feleség becsengetett, miközben ő maga nem ment oda a házhoz, hogy elkerülje az esetleges konfliktusokat.

A csengetés kb. fél óra elteltével sem vezetett eredményre, holott a kapukulcs a volt feleség szerint belülről benne volt a zárban, amiből arra következtettek, hogy a panaszos otthon van. Ezt követően telefonon próbálták elérni a panaszost, de nem jártak sikerrel. A sikertelen próbálkozások következtében a panaszos volt felesége kétségbe esett, mivel a fuvarosokat már kifizették. Erre P. J. annyit mondott neki, hogy ő nem akar beleavatkozni, mivel számít arra, hogy a panaszos „bele fog kötni”, és tanácsolta, hogy hívja 107-et, ugyanakkor jelentette N. L. r. alezredesnek, a Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály vezetőjének, hogy a helyszín közelében tartózkodik, de nem avatkozik az eseményekbe. Az alezredes úr ezt tudomásul vette és azt válaszolta, hogy semmiképpen ne menjen oda.

P. J. nem hallotta, hogy a volt feleség mit beszélt a rendőrkapitányság ügyeletesével, de azt megtudta tőle, hogy küldenek valakit. Később megérkezett a két rendőr, akiket csak látásból ismer, de még ekkor sem ment a helyszín közelébe, így a rendőrökkel sem beszélt. Elmondta, hogy G. Zs. kopogott és csengetett, mire pár perc múlva kijött a panaszos, mondott valamit, telefonált, illetve többször visszacsukta a kaput. Megjegyzi, hogy az intézkedés fél óráig is eltartott. Később a panaszos volt feleségétől tudta meg, hogy a panaszos kezdeményezésére papíron rögzítették az elszállított tárgyak listáját, illetve, hogy a fagyasztóládát a panaszos nem adta oda. Elmondta továbbá, hogy a kipakolás „rendbontás nélkül ment”, a panaszos csak az egyik rakodót fenyegette meg. Az intézkedés végén, amikor már eljöttek a háztól, köszönt a rendőröknek.

P. J. hozzáfűzte továbbá, hogy a panaszos az eseményeket követően odament az autóhoz, és ekkor ő mondta a panaszosnak, hogy mivel a fagyasztóládát nem adta oda, azért még vissza kell jönniük, így még egyszer ki kell fizetni a fuvarost, mire a panaszos megkérdezte, hogy „tetőszerkezet meg téglá nem kéne?”. Mászt nem mondtak egymásnak, az események óta nem is találkoztak. Elmondja továbbá, hogy rendőrként soha nem került kapcsolatba a panaszossal, nem intézkedett vele szemben sem ő, sem a járőrtársa, illetve nem volt a panaszossal konfliktusa. Megjegyzi ugyanakkor, hogy a panaszos volt felesége, azaz az ő élettársa tartotta a panaszossal a kapcsolatot, aki mindenbe belekötött és a válás is problémásan zajlott, a bírónő is több alkalommal kizavarta a tárgyalásokról.

Végül hozzáfűzi, hogy augusztus 30-án a panaszos a még hiányzó bútorokat is kiadta, de ő ekkor sem volt jelen, csak a végén ment vissza az élettársáért.

G. Zs. r. tzs. jelentéséből az derül ki, hogy a panaszban említett napon az ügyeletes utasítására jelent meg a panaszos házánál, ahol a bejelentő, a panaszos volt felesége elmondta neki, hogy a válás során közte és a volt férje között született egyezség alapján kívánja elszállítani volt férje lakásáról az egyezség szerint neki járó bútorokat. Elmondta továbbá, hogy azért kért segítséget a rendőrségtől, mert volt férjét, azaz a panaszost nem tudta telefonon elérni, és kopogtatásra, csengetésre sem jött ki a lakásból. Ezt követően a rendőr is csengetett, kopogtatott, aminek

eredményeként a panaszos hamarosan kijött. Először többször felhívta ügyvédjét, majd közölte, hogy az egyezségben foglalt tárgyakat kiadja a volt feleségének. Ezután a panaszos két példányban elismervényt írt a bútorokról, majd kikapolva átadta azokat a volt feleségének. A rendőr megjegyzi, hogy a volt feleség átadott neki egy másolatot a Battonyai Városi Bíróság egyezséget tartalmazó végzéséből és kérte, hogy rögzítse jelentésében, hogy a fagyasztóláda átadására nem került sor.

A Mezőkovácsházi Rendőrkapitányság ügyeleti eseménynaplója szerint ugyanakkor a panaszos volt felesége 2008. július 06-án 15 óra 12 perckor nem azért kért segítséget, mert a volt férjét nem érte el, hanem „bejelentette, hogy volt férje a jogerős bírósági végzésnek nem tesz eleget a bútorait nem hajlandó kiadni”.

III.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 217. §-ának (6) bekezdése szerint a bíróság határozatában megállapított kötelezettség teljesítésének határideje a határozat közlését (219. §) követő napon kezdődik.

A Pp. 219. §-ának (1) bekezdése alapján kézbesítés útján kell közölni: az ítéletet a felekkel; a tárgyaláson hozott végzést azzal a féllel, aki a tárgyalásra nem volt szabályszerűen megidézve; a tárgyalás folyamán hozott olyan végzést, amely új határnap kitűzésére vonatkozik, vagy amely ellen külön fellebbezésnek van helye, azzal a féllel, aki a tárgyalást elmulasztotta; a tárgyaláson kívül hozott végzést az érdekelt féllel; végül az eljárás során hozott minden határozatot azzal a személlyel, akinek érdekében az ügyész, illetőleg a külön jogszabállyal erre feljogosított személy vagy szervezet az eljárást megindította.

A (3) bekezdés értelmében az olyan határozatot, amely nem tartozik a fenti felsorolás alá, már a kihirdetéssel közölni kell tekinteni.

Jelen ügyben a panaszos ellen volt felesége által a házasság felbontása és járulékai iránt indított perben a peres felek között létrejött egyezség az idézett 219. § (3) bekezdése alapján kihirdetésével közzété vált (mind a panaszos, mind volt felesége lemondott a fellebbezés jogáról, így a végzés még június 12-én jogerőre is emelkedett). Ezért a panaszolt által vállalt kötelezettség, vagyis a bútorok kiadásának teljesítésére a határidő a határozat közlésének másnapján, 2008. június 13-án vette kezdetét, és június 28-án telt le.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) alapvető rendelkezései között, az 5. §-ban leszögezi, hogy: „A bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell érni, hogy a pénzfizetésre, illetőleg az egyéb magatartásra kötelezett [...] teljesítse a kötelezettségét. Az állami kényszer – e törvény keretei között – elsősorban az adós vagyoni jogait korlátozhatja, kivételesen az adós személyiségi jogait is érintheti. Az adós személye elleni kényszercselekményt – a bíróság, illetőleg a bírósági végrehajtó (a továbbiakban: végrehajtó) intézkedése alapján – a rendőrség végzi el. A rendőrség jogosult és köteles mindazokat a kényszerítő intézkedéseket megtenni és kényszerítő eszközöket alkalmazni, amelyek a rendőrségről szóló jogszabályok szerint megtehetőek, illetőleg alkalmazhatók, és az adott esetben a végrehajtás eredményes befejezéséhez szükségesek.”

A Vht. 10. §-a kimondja, hogy a bírósági végrehajtást végrehajtható okirat (általában úgynevezett végrehajtási lap) kiállításával kell elrendelni. Az első fokon eljáró bíróság ilyen végrehajtási lapot állít ki – a 15. § (1) bekezdés c) pontja szerint – a bíróság által jóváhagyott egyezség alapján is.

A végrehajtható okiratot a bíróság a végrehajtást kérő kérelmére állítja ki. A végrehajtható okiratot akkor lehet kiállítani, ha a végrehajtandó határozat kötelezést (marasztalást) tartalmaz, jogerős, és a teljesítési határidő letelt.

A Testület rendelkezésére bocsátott iratokból megállapítható, hogy jelen esetben a végrehajtási lap kiállításának feltételei maradéktalanul fennálltak (hiszen a végrehajtandó határozat kötelezte a panaszost a bútorok kiadására, kihirdetése napján jogerőre emelkedett és a teljesítési határidő is eltelt már). A panaszos felesége számára tehát a panaszos önkéntes teljesítésének elmaradása miatt megnyílt a bírósági végrehajtási eljárás igénybevételének lehetősége. Ennek menete a következő.

A végrehajtást kérő (jelen esetben a panaszos felesége) kérelmet nyújt be a bírósághoz a végrehajtási lap kiállítása iránt. A bíróság kiállítja a végrehajtási lapot, amelyet megküld a végrehajtónak.

A meghatározott ingóság (jelen esetben a bútorok) kiadása tekintetében a Vht. 178. §-a úgy rendelkezik, hogy a végrehajtó a meghatározott ingóság kiadására kötelezettnek a végrehajtási lapot a végrehajtást kérő jelenlétében a helyszínen adja át. Ha a végrehajtást kérő az ingóságot megjelölte, a végrehajtó azt részére átadja. Ha a kötelezett a helyszíni eljárásról nincs jelen, a végrehajtási lapot a helyszíni eljárásról készült jegyzőkönyvvel együtt postán kell részére kézbesíteni.

Ha azonban a kötelezett a végrehajtást kérő által megjelölt ingóság kiadását megtagadja, a végrehajtó a rendőrség közreműködését közvetlenül igénybe veszi, és a végrehajtást így azonnal elvégzi.

IV.

Az Rtv. 24. §-ában rögzített rendőri segítségnyújtási kötelezettség értelmében a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint ugyanakkor a magánérdekek védelme csak akkor tartozik a Rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A panaszban foglalt események vonatkozásában a rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a panaszos volt felesége a bíróság által jóváhagyott egyezség alapján neki járó ingóságok kiadása kapcsán, tehát magánérdeke védelméért fordult segítségért a Mezőkovácsházi Rendőrkapitánysághoz. A rendőrkapitányság ügyeletes az Rtv. fent idézett 24. §-ának (1) bekezdésére hivatkozva – a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni – küldte G. Zs. r. tzls.-t és M. K. r. őrm.-t a telefonáló által megjelölt helyszínre, ahol a rendőri közreműködés eredményeként az ingóságok kiadásra kerültek. Az ügyeletes nem vette ugyanakkor figyelembe a 24. § (2)

bekezdésének rendelkezéseit, amely csak akkor teszi lehetővé a Rendőrség közreműködését magánérdek védelmében akkor, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A Vht. fentebb hivatkozott rendelkezései megszabják a bíróság határozatában foglalt jogosultságok érvényesítésének kereteit, biztosítják a törvényes védelem igénybe vételének lehetőségeit. A panaszos volt feleségének lehetősége lett volna arra, hogy követelésének törvényes keretek között szerezzen érvényt. A panaszos volt felesége jelen esetben ugyanakkor nem a jogszabályban meghatározott utat választotta, hanem közvetlenül a rendőrséghez fordult segítségért. Arra sem utal semmi az adott ügyben, hogy a panaszos a kiadandó ingóságokat megrongálta, állagukat veszélyeztette volna, így az Rtv. 24. §-ának (2) bekezdésében szabott azon feltétel fennállását sem lehetett vélelmezni, amely szerint a jog érvényesíthetősége rendőri segítség hiányában meghiúsult vagy jelentős megnehezült volna.

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) kifejezetten rendelkezik arról, hogy a rendőr miként működhet közre a végrehajtási eljárásban. Az 56. § szerint a rendőrség az állami és a helyi önkormányzati szervek által foganatosított végrehajtási eljárásban részt vevő személyek (tehát jelen esetre vetítve a végrehajtó, esetleg a helyszíni eljáráson megjelenő végrehajtást kérő) biztonsága megóvásához segítséget nyújt, valamint a végrehajtási eljárásban alkalmazható helyszíni kényszercselekményeknek való ellenszegülést megszünteti, továbbá, ha a végrehajtási kényszercselekményre feljogosított a rendőrség közreműködését kéri, végrehajtja a bíróság intézkedésében meghatározott adós személye elleni kényszercselekményt

A közreműködő rendőrt, az erre irányuló kérelem alapján, az illetékes rendőrkapitányság vezetője rendeli ki, sürgős esetben a végrehajtási cselekményt foganatosító szóbeli kérésére is. A rendőr a végrehajtás helyszínén a közreműködést kérő intézkedése alapján működik közre. Sürgős kirendelés esetén a rendőrkapitányság vezetője legalább kétfős járőrt vezényel ki, amelynek vezetőjét a parancsnoki állományból jelöli ki.

A Szolgálati Szabályzat kifejezetten kimondja, hogy a kirendelt rendőr végrehajtási cselekményeket nem végezhet, a végrehajtót kizárólagosan megillető kényszercselekményt nem foganatosíthat, rakodási, szállítási munkában nem vehet részt.

A Szolgálati Szabályzat rendelkezéseiből egyértelműen következik, hogy a jogerős bírói döntések végrehajtása olyan magánérdek, amelynek érvényesítésében a rendőrség csak meghatározott eljárási szereplők (az ingó átadása esetében a végrehajtó és – a Vht. 174. §-a alapján – a bíróság) felhívására és csak a jogszabályban meghatározott keretek között működhet közre, az Rtv. 24. §-ában foglalt segítségnyújtási és felvilágosítás adási kötelezettség alapján nem.

Amint arra a Testület fent utalt, az ügyeleti eseménynapló szerint a panaszos volt felesége arra hivatkozva kért segítséget, „hogy volt férje a jogerős bírósági végzésnek nem tesz eleget a bútorait nem hajlandó kiadni”. Az ügyeletes tiszt akkor járt volna el jogszerűen, ha a betelefonáló személyt tájékoztatja, hogy olyan jellegű vitáról van szó, amelynek elintézésében a rendőrség

csak egy jogilag szigorúan szabályozott eljárás, a végrehajtási eljárás keretében működhet közre, és tájékoztatnia kellett volna a bejelentőt, hogy ezt az eljárást a bíróságnál kell kezdeményeznie.

Az ügyben született rendőri jelentés nem cáfolja a panaszosnak azt az állítását, hogy a helyszínen megjelent rendőrök felszólították a panaszost bútorainak átadására, noha a Szolgálati Szabályzat idézett rendelkezései alapján nyilvánvaló, hogy ezt csak a végrehajtó teheti meg. Azt, hogy ez valóban így történhetett, az ügyeleti napló bejegyzése is alátámasztja, abból ugyanis az derül ki, hogy a panaszos volt felesége a bútorok kiadásának megtagadása miatt tett bejelentést, életszerű tehát, hogy a bejelentés kapcsán a helyszínre érkező rendőrök ebben a tekintetben kívántak neki segítséget nyújtani. A rendőri jelentésben szereplő azon indok, miszerint a segítségnyújtás kérésének indoka az lett volna, hogy panaszos csengetésre, kopogásra nem jön ki a lakásból, nyilvánvalóan nem fogadható el, hiszen ez a körülmény önmagában semmilyen rendőri kiszállást és segítségnyújtást nem tesz indokolttá, hacsak nincs arra gyanú, hogy a panaszosnak valami baja lehet, amit jelen esetben senki sem állított.

A Testület rendelkezésére álló adatok alapján az is megállapíthatónak látszik, hogy az intézkedő rendőrök is érzékelték eljárásuk jogilag kifogásolható voltát, ezért nem voltak hajlandók jegyzőkönyvet felvenni, és – noha szolgálati feladat keretében, az ügyeletes utasítása alapján jelentek meg – végül tanúkként – kvázi magánszemélyekként – írták alá az átvételi elismervényt.

A rendőri eljárást különösen aggályossá teszi, hogy a rendőrök a magánvitába való beavatkozással kapcsolatos hatáskörükön egy olyan vita tekintetében terjeszkedtek túl, amelyben az egyik fél közeli hozzátartozója egy velük azonos kapitányság állományába tartozó rendőr.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése értelmében a Testület jogosult eljárni a törvény IV. fejezetében meghatározott általános jellegű rendőri kötelezettségek megsértése miatt. E fejezetben helyezkedik el az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése, amely szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, valamint a 13. §-ának (2) bekezdése, amely úgy rendelkezik, hogy a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.

A Testület megállapítása szerint jelen esetben a rendőri intézkedés mindkét rendelkezést sértette, ami a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának és a jogbiztonság elvének sérelmét jelenti.

A jogbiztonság követelménye az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság kritériumából ered. Az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott, hogy a jogállamnak nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtsék ki tevékenységüket [56/1991. (XI. 8.) AB határozat]. Az, ami a közhatalmi szervek (köztük a rendőrség) oldalán kötelezettségként jelentkezik, a másik oldalról – a velük kapcsolatba kerülő állampolgárok oldalán – jogként jelenik meg. A jogállamiság követelményét és a jogbiztonság elvét a jogalanyok tekintetében a tisztességes eljáráshoz való jog testesíti meg. Abban az esetben, ha egy kiemelten fontos közhatalmi funkciót ellátó és a társadalmi együttélési normák betartásáért elsődlegesen felelős szerv eljárása nem felel meg a jogi normáknak, sérül a tisztességes eljáráshoz való jog. Jelen esetben e logika mentén a Testület megállapíthatónak látta a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.

A jogsérelem súlyának megállapításakor a Testület tekintettel volt arra is, hogy a panaszos a helyzetet, amelybe került – objektív mérlegelés szerint is indokoltan – megalázónak, megszegyenítőnek érezte. Nagy jelentőséget tulajdonít jelen ügyben a Testület annak a ténynek, hogy az ügyben – a volt feleség élettársának rendőr mivolta miatt – kétséges lehet a részrehajlás nélküli intézkedés követelményének érvényesülése, ami alkalmas lehet a panaszos és a tágabb környezet rendőrségbe vetett bizalmának megrendítésére, csorbítására.

A fenti körülményeket összességükben figyelembe véve, a Testület megállapította, hogy az alapjogsérelem súlyossága eléri azt a mértéket, amely indokoltá teszi az állásfoglalásnak az országos rendőrfőkapitányhoz való továbbítását, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

A konkrét személyi felelősség vonatkozásában a Testület le kívánja szögezni, hogy nem csupán és nem elsősorban a két ténylegesen intézkedő rendőr eljárását tartja kifogásolhatónak. Az ügyeleti napló bejegyzése alapján egyértelműen bizonyítható, hogy az ügyeletes tisztnek tudomása volt arról, milyen jellegű vita tekintetében kér a panaszos volt felesége segítséget, így elvárható lett volna tőle a bejelentő tájékoztatása a rendőrség hatáskörének hiányáról, illetve az igénybe vehető – noha a rendőrség hatáskörén kívül álló – segítség formájáról. Amennyiben a körülmények alapján mégis úgy ítélte meg, hogy a bejelentés alapján szükséges a helyszínre járőrök küldése, úgy feladata lett volna ezen személyeket megfelelő útmutatással ellátni fellépésük kereteiről és korlátairól. A Testület vizsgálatában nem derült ki, hogy a két intézkedő rendőr kitől kért telefonon útmutatást arra nézve, hogy felvehető-e jegyzőkönyv az intézkedés kapcsán, az azonban valószínűsíthető, hogy ez a személy sem a jogszabályoknak megfelelő utasítást adta a két intézkedő rendőrnek.

A Testület álláspontja szerint ezeknek a kérdéseknek a tisztázása mindenképpen szükséges a további eljárásban.

Budapest, 2008. október 8.

Dr. Kaltenbach Jenő sk.

elnök

Dr. Juhász Imre sk.

elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra sk.

testületi tag

Dr. Féja András sk.

testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf sk.

előadó testületi tag

Megjegyzés:

A panasznak az országos rendőrfőkapitány 36370/5/2008. RP. sz. határozatában helyt adott. A határozatot lásd a www.police.hu/bejelentések/hatarozatok.html link alatt.